

Давидъ испърво не разбралъ тайжъ притчж, въ коѣто ся изображавало негово-то прѣстъпленіе. Той ся запалилъ отъ гнѣвъ и извикалъ: „Злодѣя-тъ, който е отнелъ отъ бѣдныя овцѣ-тъ, трѣбва да ся накаже со смърть.“—Ты произнесе самъ свой-тъ сѣдъ,“ казалъ Наѳанъ. —Тыя думы дълбоко докачили Давида. Той видѣлъ всичкѣ-тъ гнусотѣ на прѣстъпленіе-то си.

Наѳанъ продължалъ: „Тебѣ говори Господь: „Азъ ти помазахъ царь Израилскый; Азъ ти избавихъ отъ рѣцѣ-тъ Сауловы; Азъ ти покорихъ не едно колѣно Іудино, а всичкы-тъ дванадесять колѣна Израилевы. Ако ти е малко това, Азъ щѣ направѣ за тебе още повече. Зачто прѣзрѣ ты думы-тъ Божіи и направи такова беззаконіе прѣдъ лице-то Му? Ты умори Уриѣ съ вражје оружје; ты взе женѣ-тъ му за себе си. За това отъ сега оружје не ще излѣзе изъ дома ти. Изъ срѣдѣ-тъ на твое-то собствено домочадіе щѣ изведе на тебе напасть.“

Давидъ въ страхъ и трепетъ казалъ: „согрѣшихъ прѣдъ Бога.“—„И Богъ ти прощава твоя грѣхъ,“ казалъ Наѳанъ. „Ты нѣма да умрешъ сега, но първый ти сынъ отъ Вирсавіѣ нѣма да живѣе.

И Саулъ нѣколко пѣти говорилъ: „согрѣшихъ прѣдъ Бога! но Богъ не го прощавалъ. Богъ чете въ сѣрдца-та ни; Той видѣлъ, че раскаяніе-то Саулово стои само на думы-тъ. Но Давидъ ся раскаивалъ отъ все сѣрдце. Подирь такова раскаиваніе всякога слѣдова исправленіе.

Давидъ написалъ въ това время прѣкрасенъ псаломъ, въ който живо изобразилъ чувства-та на сокрушенно-то си сѣрдце. Той ся наченва съ тыя думы: „*Помилиуй мя, Боже, по великій милости Твоей, и по множеству щедротѣ Твоихъ очисти беззаконіе мое.*“